

Día de caza

Direcció: Pedro Aguilera **Guió:** Lola Mayo, Pedro Aguilera **Països:** Espanya, França **Durada:** 94 min **Any:** 2025 **Gènere:** Comèdia negra **Interpretació:** Rossy de Palma, Carmen Machi, Blanca Portillo, Zoé Arnao... **Música:** Fernando Vacas **Fotografia:** Eva Díaz **Distribuïdora:** Sideral Cinema **Estrena a Espanya:** 3/7/2026
No recomanada per a menors de 16 anys
Versió original en espanyol

SINOPSI

La Blanca, la Rosa i la Carmen són tres amigues de mitjana edat que després de molt de temps sense coincidir, queden amb la Diana, la jove i taciturna neboda de la Rosa, per anar a caçar conills a un vedat de caça que la Blanca va heretar del seu oncle José. Entre rialles comparteixen els complicats moments pels quals estan passant en les seves vides. La calor, insuportable, asfixiant, i les converses sobre temes del passat van pujant de to fins a acabar enfrontant les dones. (Sideral Cinema)

CRÍTICA

13/03/2026 - Pedro Aguilera actualitza 'La caza', pel·lícula que Carlos Saura va rodar fa seixanta anys, transformant els seus homes protagonistes en dones, encara que carregades amb les mateixes misèries

Presentada al 29è Festival de Màlaga (fora de concurs), **Día de caza** és la nova pel·lícula de **Pedro Aguilera**, responsable de títols tan eclèctics com *Demonios tus ojos*, *La influencia*, *Nafragio* i *Splendid Hotel: Rimbaud en África*. Ara s'ha atrevit –una autèntica gosadia per a alguns, com la perpetrada per Fernando González Molina amb *Mi querida señorita*, film també estrenat en aquest certamen– a portar al present *La caza* (1966), un títol del cinema espanyol que va fer guanyar, entre d'altres, un Ós de Plata al millor director a Berlín al llavors **Carlos Saura** de trenta anys.

Si aquella pel·lícula rodada en cru blanc i negre era una al·legoria sobre l'Espanya caïnita hereva de la Guerra Civil i la posterior dictadura franquista, saturada de suor, tensió i testosterona, **Día de caza** repeteix amb les sufocacions i la violència soterrada –que anirà en augment segons avança el metratge–, però transforma el grup masculista de l'original per una reunió d'amigues –que no ho són tant– sota l'encegadora llum estival de la terra seca extremenya.

La Blanca (interpretada per **Blanca Portillo**), la Rosa (encarnada per **Rossy de Palma**) i la Carmen (**Carmen Machi**, que torna a Extremadura després d'intervenir en una altra aspra pel·lícula estival, *Cerdita*) són tres amigues que queden juntament amb la Diana (**Zoé Arnao**, jove descobriment de *Las niñas*, la taciturna neboda de la Rosa, per caçar en un vedat que la primera va heretar del seu oncle. Entre trets, paella i copes comparteixen els complicats moments pels quals estan passant, però la calor insuportable i les converses van pujant de to fins a acabar enfrontant les dones, mentre recorden que fa 60 anys, un altre dia de caça, en aquella mateixa finca, va acabar malament...

Aguilera, amb aquest objectiu, va dosificant les disputes entre les tres dames d'alt llinatge, unes privilegiades socials que segueixen gaudint del seu elevat estatus i (mal)tracten els criats des del seu alt llinatge (aquí planeja l'ombra d'un altre film de culte, el brutal *Los santos inocentes*, de Mario Camus). El llargmetratge aconsegueix així convertir-se en una crítica social sobre el (abús de) poder, la corrupció, el rancor i la frustració, i en un divertit alhora que àcid retrat burlesc d'aquest sector social que no creu en la igualtat (però que està creixent en afiliats a tot arreu), alhora que inocula d'humor salvatge i ironia a una trama amb un desenllaç que, encara que intuït, no deixa de tenir un cert pòsit de tragèdia grega, western i fins i tot pel·lícula de safaris, encara que aquí no es maten elefants i lleons, sinó conills, una fura i alguna feristela.

Alfonso Rivera - cineuropa.org